

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Потяг із гуркотом мчить попід містом.

За вікнами проносяться тіні — темні на темному, саме лишень тремтіння повітря. Я відчуваю, як здіймається й коливається Запона, чую барабанний дріб привидів за нею.

— А нівроку в тебе думки, — зауважує мій найкращий друг Джейкоб, запхавши руки в кишені.

— Оце ти страхополох — геть-чисто кошеня перепуджене... — озиваюся пошепки, наче мене самої присутність такої кількості привидів анітрохи не лякає.

До речі, щодо котів. Морок похмуро глипає на мене з котячої переноски, що стоїть на моїх колінах. Погляд зелених очиськ красномовно обіцяє страшну помсту за теперішнє ув'язнення. Мама й тато сидять навпроти з нашими валізами. Над їхніми головами мапа метрополітену, але схожа вона радше на плетиво різноколірних ліній — не мапа, а лабіринт. Якось я побувала з батьками в Нью-Йорку, і там ми щодня їздили в метро, але попри це я так і не навчилась добре орієнтуватися в ньому.

А там же ще й усі написи були англійською...

Джейкоб прихилився до стіни обіч мене, а сама я знову визираю у вікно. Вивчаю своє відображення на склі — скуйовджене каштанове волосся, карі очі, кругле обличчя і старомодна фотокамера на шиї. А от поруч зі мною, там, де має бути Джейкобове відображення, — порожнеча.

Мабуть, доведеться дещо пояснити. Джейкоб сам себе воліє називати «істотою з обмеженими тілесними можливостями». Власне кажучи, він привид. Його ніхто не бачить, крім мене (і Лари, дівчинки, з якою ми нещодавно познайомилися, але це просто тому, що вона така сама, як я, чи то пак я така сама, як вона, і ми обидві перетнули межу між життям і смертю та спромоглися повернутись назад). Мабуть, вам уся ця історія з найкращим другом-привидом здається дивною? Так, вона й справді дивна, але це аж ніяк не найдивніше в моєму житті.

Мене звати Кессіді Блейк, і рік тому я мало не потонула. Джейкоб мене врятував. Відтоді я вмію заходити за Запону, потрапляючи в місце, де повно-повнісінько привидів померлих людей, які не знайшли спокою. Моя робота полягає в тому, щоби відряджати їх далі.

Джейкоб кидає на мене похмурий погляд.

— Це твоя робота за версією *Лари*.

Забула. Варто згадати ще дещо: Джейкоб читає мої думки. Напевно, так буває, коли привид витягає живу людину, яка опинилася за крок до смерті, назад у її світ — усе тоді трохи заплутується. А якщо вам ще не задовсить того, що ми друзі нерозливовода з мертвим хлопцем, то от маєте ще одну дивницю: єдина причина, з якої ми зараз у цьому вагоні, полягає в тому, що мої батьки знімають реаліті-шоу про наймістичніші міста світу.

От бачите?

Те, що Джейкоб — привид, уже починає здаватися вам чимось нормальним.

— Паранормальним, — виправляє він, криво всміхаючись. Заводжу очі. Потяг уповільнюється, диктор оголошує назву станції.

— Площа Згоди.

— Це наша, — каже мама, підхоплюючись.

Потяг зупиняється, ми виходимо, проштовхуючись у натовпі. На моє чимале полегшення, тато забирає в мене переноску з Мороком — цей котисько значно важчий, ніж здається, — і ми з речами дигаємо сходами вгору.

Коли ми опиняємося на вулиці, я завмираю. Мені перехоплює подих — не через підйом, а через те видовище, що розгортається переді мною. Ми стоїмо на краю величезного майдану. Він круглий, оточений будівлями зі світлого каменю, що відбивають надвечірнє сонце. Усе навколо — від тротуарних огорож і до ліхтарних стовпів, фонтанів, балконів — мерехтить золотом, а вдалині, ніби сталевий спи́с, стримить Ейфелева вежа.

Мама розкидає руки, ніби прагнучи обійняти все місто.

— Ласкаво просимо в Париж.

Можливо, ви думаєте, що місто — це просто собі місто, точнісінько таке саме, як і всі інші.

Але помиляєтеся. Ми приїхали з Единбурга, що в Шотландії, з міста масивних будівель і вузьких вулиць, із міста, яке повсякчас ніби тоне в тінях.

Але Париж...

Париж просторий, вишуканий і яскравий.

Тепер, коли ми вибралися нагору, примарний плескіт трохи вщух, а Запона — просто миготіння чогось

сірого, яке помічаєш хіба що кутиком ока, самий лише невагомий доторк до шкіри. Можливо, у Парижі менше привидів, ніж в Единбурзі. Можливо...

Але якби це й справді було так, ми сюди *не приїхали б*.

Мої батьки ганяються не за чарівними казочками.

Вони ганяються за історіями про привидів.

— Сюди, — каже тато, і ми вирушаємо широкою вулицею, яка зветься Рю де Ріволі. З одного боку тут розкішні крамниці, з другого — дерева.

Повз нас квапливо проминають перехожі — усі вишукано вбрані, жінки на підборах. А онде двоє підлітків підпирають стіну. Хлопець запхав руки в кишені чорних джинсів шкіні, а дівчина в шовковій блузці з бантом біля горла, наче щойно зійшла зі сторінок модного журналу. Проходимо повз ще одну дівчину, взуту в блискучі балетки, і хлопця в смугастій сорочці поло, який вигулює пуделя. Та тут навіть *собаки* бездоганно стильні та пещені!

Опускаю очі, роздивляючись свій одяг, і раптом відчуваю, що я у фіолетовій футболці, сірих розтягнутих штанях і кросівках геть не в такому вигляді, який має бути в Парижі.

А от Джейкоб завжди однаковий: світле волосся вічно скуйовджене, футболка із супергероєм пожужмлена, темні джинси протерлися на колінах, а кросівки такі зношені, що важко навіть визначити, якого кольору вони були спочатку.

Джейкоб знижує плечима.

— Я такий, який є, — каже він, анітрохи цим не переймаючись.

Еге ж, легко не перейматися тим, що про тебе думають інші, коли ці інші тебе просто *не бачать!*..